

[Hanne Andersen]

3 måneder til yderligere at belyse, hvad det er, der kommer til at ske.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Agerschou i, at det grundlæggende krav til den form for opgaver må være, at det netop ikke er ligegyldigt, om man kommer eller ej.

Men prøv nu at tænke videre i tankegangen om de mennesker, man i givet fald skulle aflægge et besøg, tale med osv.! Er det ikke lige præcis det, der karakteriserer det job, at hvis man ikke kommer ud af dynerne torsdag morgen, sidder hr. Jørgensen og fru Petersen og bliver kede af det, for de sidder og venter med kaffen. Hvis man ikke tropper op i daginstitutionen, er der nogle børn, der spørger: Hvor er Hanne eller Ole eller Carla henne?

Jeg tror, det lige præcis er den type job, der ville opfylde det kriterium. I øvrigt må jeg sige til hr. Agerschou, at jeg da heller ikke mener, at det er opgaver, som vi i Folketinget i givet fald skulle udtænke i alle detaljer. Det må være op til kommunerne. Ideen med dette skulle netop være, at man kunne målrette nogle ting til den enkelte kontanthjælpsmodtager og sige: Der er forskel på Carla og Hanne og Ole, og vi kan tilbyde forskellige ting. Der er tale om et tilbud, der er tale om, at man får mulighed for at tjene sine penge i stedet for bare at modtage dem.

Det er ideen i det. Jeg tror i virkeligheden, at nogle af de tanker, der løseligt er lagt frem her, ville danne en meget god basis for det springbræt, som jeg tror vi er enige om at det også kunne medføre, samtidig med at man får løst nogle opgaver, der ikke bliver løst i dag.

Socialministeren (Aase Olesen):

Efter denne lange debat tror jeg, at jeg vil indskrænke mig til at kommentere nogle enkelte af de indlæg, der er kommet. Sagen som sådan har jo været grundigt diskuteret mellem ordførerne.

Jeg synes, der er grund til at glæde sig over, at samtlige partier herinde erkender, at der er et problem – måske lige bortset fra SF, det er jeg ikke helt klar over. Men i hvert fald er det vigtigt, at Socialdemokratiet også erkender, at der er et problem, nemlig det problem, som dette lovforslag forsøger at løse: at det virker stødende, at man kan have mere til sin disposition ved at være på en passiv ydelse end ved at arbejde.

Så er man ikke enig i den måde, vi har foreslået problemet løst på, men det er jo en anden sag. Det vigtigste er, tror jeg, at man erkender, at der er det problem. Det erkendte man nemlig ikke, da vi i sin tid vedtog de faste takster. Det er en af de ting, som hr. Agerschou gentagne gange har undret sig over at man nu ændrer. Man kendte det godt.

Det er rigtigt. Men problemet er faktisk blevet større bl.a. ved, at man ændrede dagpenge-niveauet sidste år ved finanslovsafstemningen. Dermed er der kommet flere ind i det problem, at de må erkende, at de skal gå ned i indtægt, når de skal til at arbejde.

Så det synes jeg det er fint at fru Hanne Andersen erkendte så klart. Så er vi selvfølgelig kede af, at vi ikke har kunnet blive enige om, hvordan vi skulle løse det. Men jeg hørte også, at fru Hanne Andersen sagde, at det problem ikke måtte løses ved, at man rørte ved børnefamilierne, men så er det altså, det bliver lidt svært. For det er næsten udelukkende børnefamilierne, der løber ind i den problemstilling, selv om der nok kunne findes nogle enkelte enlige med meget høje boligudgifter. Men ellers er det udelukkende børnefamilier og især dem med mange børn.

Derfor må jeg sige, når man nægter at ville være med til noget om børnefamilierne, at det er det samme som at sige, at man ikke er interesseret.

Så har der lydt en kritik af, at man ikke har været inviteret til forhandlinger. Jeg bliver nødt til at sige, at forslaget om kontanthjælp og forslaget om udskydelse af den gratis hjemmehjælp har stået øverst på de forhandlingsdagsordener, der har været, hver eneste gang der har været forhandlet hos finansministeren. Hver gang har Socialdemokraterne sagt, at det kunne man godt spare sig at tale om. Det ville man ikke være med til.

Det er den melding, jeg løbende har fået. Samtidig har jeg siden omkring 1. december haft en klar fornemmelse af, at mit forslag kunne komme igennem nogenlunde uændret, og så er det da klart, at der ikke er nogen grund til at optage forhandlinger ud over den almindelige, der selvfølgelig foregår under ethvert udvalgsarbejde, hvor man kan stille ændringsforslag eller på anden måde henvende sig.

Derfor kan jeg ikke tage mig af kritikken om, at der ikke har været bedt om forhandlinger.